

Ὁ «Μπρισαντώ» εἶνε ἓνα δράμα ἀπὸ ἠθοποιὸν διεσκευασμένον κ' ἐπίτηδες καμωμένον ὥστε νάναδεικνῆ ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ πρωταγωνιστοῦ. Καὶ ὁ ἥρωσ τοῦ δράματος ἠθοποιὸς εἶνε. Ἡθοποιὸς τῆς παλαιᾶς σχολῆς, τὴν ὁποίαν ἐδῶ ἀντιπροσωπεύουν ἀκόμη οἱ κ. κ. Ταβουλάρης καὶ Κοτοπούλης. Ἄλλ' ἔρχεται ὁ Ἄντουάν— ἄς εἰποῦμεν ἢ «Νέα Σκηνή» — καὶ ἡ σχολὴ τῶν Μπρισαντῶ ἐκθρονίζεται ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν καὶ μόλις εὐρίσκει ἄσυλον εἰς τὰς ἐπαρχίας. Οὕτω καὶ ὁ Μπρισαντῶ περιπλανᾶται ὁ δυστυχῆς ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν μ' ἓνα βαθὺν καὶ ἀτυχῆ ἔρωτα διὰ μίαν νεαρὰν μαθήτριάν του, ἢ ὁποία γίνεται κατόπιν μεγάλη ἠθο-

ποιός, καὶ μὲ μίαν δυσπιστίαν πρὸς τὴν τέχνην του καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, ἢ ὁποία ὄλονέν κορυφούται. Εἰς τὴν γ' πράξιν βλέπομεν τὸν Μπρισαντῶ γερασμένον ἀπὸ τὰ βάσανα, ἄρρωστον, ἀπογοητευμένον. Ἀναγνωρίζει ὅτι διὰ νὰ κάμη κάτι, θὰ ἔπρεπε νὰρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Ἄλλ' εἶνε πλέον ἀργά. Καὶ πεθαίνει εἰς τὸν κλονισμόν τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐπροξένησεν ἢ ἐπίσκεψις τῆς παλαιᾶς του φίλης, ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, πού ἐνθυμούμενος τὰ πρῶτα του μαθήματα, τῆς δείχνει πῶς πρέπει νὰ λιποθυμήσῃ εἰς μίαν σκηνήν. Κ' ἐκπνέων εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ψιθυρίζει: «Νὰ μιά φροῶ πού ἔπαιξα κ' ἐγὼ φυσικά...».

Τὸ δράμα στερεῖται πνοῆς καὶ εἶνε ψυχολογικῶς αὐθαίρετον. Συνήθως, εἰς τὴν ζωὴν, οἱ Μπρισαντῶ μένουν Μπρισαντῶ μέχρι τέλους, πιστοὶ εἰς τὰς ιδέας των καὶ εἰς τὴν σχολὴν των, καὶ ἔχοντες πλήρη τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐξεθρονίσθησαν ἀδίκως ἀπὸ μίαν εἰσβολὴν βαρβάρων καὶ κακοτέχνων. Καὶ ἀποθνήσκουν καταρῶμενοι τὴν ἐποχήν. Μ' ὅλα αὐτά, τὸ δράμα εἶνε εὐμορφον, περιτέχνον καὶ διασκεδαστικόν, εἰμπορεῖ δὲ νὰ δώσῃ ἀληθινὴν ἀπόλαυσιν, ὅταν ὑποκρίνεται τὸν ἥρωά του ἓνας ἔξοχος ἠθοποιός.

Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη εἰς τὴν «Νέαν Σκηνήν» πού ὑπεκρίθη τὸν Μπρισαντῶ ὁ πολύτροπος καὶ ἀμίμητος Σαγιώρ. Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἔπαιξεν ὥραϊα. Καὶ εἰς τὴν πρώτην πράξιν μὲ τὰς δοκιμὰς τοῦ θιάσου του, τὰς κωμικοτραγικὰς, καὶ εἰς τὴν δευτέραν μὲ τὴν ἐπίσης κωμικοτραγικὴν τοῦ ἐρωτικῆν περιπέτειαν. Ἀλλὰ θαῦμα ἀληθείας καὶ λεπτότητος ἦτο ἢ ὑπόκρισις του εἰς τὴν τρίτην πράξιν. Ἡ μεταμόρφωσις πλήρης καὶ ἢ σκηνή τοῦ θανάτου τελεία. Ἐφύγα ἀπὸ τὸ θέατρον καταγοητευμένος ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ τὴν ἐπαύριον, γεμᾶτος ἀκόμη ἐντυπώσεις, ἤσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ γράψῃ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν καλλιτέχνην καὶ νὰ τοῦ ἐκφράσῃ εὐγνωμοσύνην καὶ συγχαρητήρια. Εὐγνωμοσύνην, διότι μᾶς ἐχάρισε τὴν φριχιάσιν τοῦ τραγικοῦ, τὴν ἀπόλαυσιν τῆς Μεγάλης Τέχνης. Συγχαρητήρια, διότι τοῦτο κατορθώσας ὁ κωμικός, ὁ συνήθως χαρίζων — καὶ μὲ ποίαν δαψίλειαν! — τὴν ἀναψυχὴν τοῦ γέλωτος, ἀπέδειξεν ὅτι ὁ καλλιτέχνης ὁ ἔχων μέγα καὶ γνήσιον τὸ τάλαντον, εἶνε καλλιτέχνης εἰς ὅλα!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Υ. Γ.—Ἡ Δις Κοτοπούλη, εἰς τὴν «Νέαν Σκηνήν» ἀπέδειξε τὴν συνήθη τῆς τέχνην ὑποδυθεῖσα τὴν χαριτωμένην «Μαμᾶ-Κολιβρί». Ἡ Κ^α Κυβέλη, εἰς τὸ «Πανελλήνιον» δὲν ἔπαιξε μέχρις ὥρας ἔργον ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος. Ἐτοιμάζει ὅμως πολλά, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὴν «Τζιοκόντα» τοῦ Δανούνσιο. Ἐν γένει ἢ ἐφετερινὴ περίοδος προμηνύεται ζωηρὰ καὶ γόνιμος.

Γε. Ξ.